

РЕШЕНИЕ

№ 421

гр. Варна , 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и
шести януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина И. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

като разглежда докладваното от Златина И. Кавърджикова Въззивно
гражданско дело № 20203100503003 по описа за 2020 година

Производството по делото е образувано по въззивната жалба на Главна дирекция „Гранична полиция“, представлявана от гл.комисар С.К., с адрес гр. София, бул. „Хр.Колумб“, № 1, чрез гл.юк Агнес Николова, против решение № 3710/05.08.2020г. по гр.д. № 16396/2019г. на 33-ти състав на ВРС, с което дирекцията е осъдена да заплати на К. М. М. ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, кв.Галата, ул."Кап.1-ви ранг Георги Купов"№56, на осн. чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР сумата от **1815,12лв.**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 260,00часа за периода от 14.10.2016г. до 30.09.2019г., ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 11.10.2019 г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 86 от ЗЗД сумата от **239,20лв.**, представляваща сбор от дължимата върху всяко неплатено допълнително възнаграждение за положен в периода от 14.10.2016г. до 30.09.2019г. извънреден труд мораторна лихва за периода, считано от 01.01.2017г. до 11.10.2019 г. и на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от **400,00лв.**, представляваща направени по делото разноси за адв.възнаграждение, както и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС, сумата от **292,60лв.**, представляваща сбор от дължимата държавна такса за производството и възнаграждение за вещо лице. Считайки обжалваното решение за неправилно, поради неправилно прилагане на материалния закон, се моли да бъде отменено и постановено друго решение, с което исковата претенция бъде отхвърлена, като неоснователна. Моли и за присъждане на сторените пред двете инстанции разноси. В случай, че бъде потвърдено обжалваното решение се моли да бъде намалено заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция до минимално определения размер по Наредба № 1/09.07.2004г.

В писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК от К. М. М. ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, кв.Галата, ул."Кап.1-ви ранг Георги Купов"№56, чрез адв. С.Т., въззиваемата оспорва въззивната жалба, като неоснователна. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноси.

За да се произнесе, настоящият съдебен състав на ВОС съобрази следното:

Производството е образувано по искова молба на К. М. М. ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, кв.Галата, ул."Кап.1-ви ранг Георги Купов"№56, чрез адв. Стоян Т. , срещу Главна Дирекция "Гранична полиция", със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, представлявана от гл.комисар С.И.К., с която е предявил иск по чл.178, ал.1, т.3 вр. чл.187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР за осъждане ответника да заплати сумата

1567.50 лева представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 252.82 ч. за периода от **14.10.2016г. до 30.09.2019г.**, ведно със законна лихва върху главницата от датата на предявяване на иска в съда – 11.10.2019г. до окончателното изплащане на задължението, както и обезщетение за забава в размер на **100.00лв.**, изчислена върху всяко неплатено задължение-допълнително възнаграждение за извънреден труд, считано от първо число на месеца, следващ тримесечния период, за който се дължи до датата на предявяване на иска, т.е. до 11.10.2019г. Претендират се още и направените по делото разноски. Изложени са твърдения, че за исковия период ищцата е полагала труд на длъжност „ст.полицай“ в ГПУ-Варна към РДГП Аерогари, което е на структурно подчинение към ГД „ГП“ в МВР. Твърди, че за процесния период е положила общо 1768 часа нощен труд, който преизчислен с коефициент 1.143 възлиза на 2020.82 часа. Преизчисляването на нощния към дневен труд води до извънреден труд от още 252.82 часа, който твърди, че следва да ѝ бъде допълнително заплатен от ответника, като дължимата сума е в размер на 1567.50лв.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът Главна Дирекция "Гранична полиция", със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“, № 46 представлявана от директора С.И.К., чрез юк Агнес Николова е депозирала писмен отговор, с който оспорва предявената искова претенция, като неоснователни. Не оспорва съществуването служебно правоотношение с ищцата в релевиращия период на сочената от нея длъжност. Оспорва предявените искове с довод, че е платил всички отработени от ищцата часове нощен труд. Твърди също, че законодателят изрично е регламентирал, че продължителността на работното време при нощен труд в МВР е 8 часа на всеки 24 часа и няма как да бъде обоснована претенция за извънреден труд, попадащ извън редовното работно време, на база общите норми на КТ и ЗДСл при положение, че има действащи специални норми.

В о.с.з. на 10.07.2020г. съдът е допуснал на осн. чл. 214 от ГПК изменение на иска за главницата, посредством увеличаването му по размер от 1567.50лв. на 1815.12лв. и изменение на иска за обезщетението за забава, посредством увеличение от 100.00лв. на 239.20лв.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че за исковия период от 01.10.2016г. до 30.09.2019г. ГД „ГП“ и ищцата К. М. М. са били в служебни правоотношения, т.к. тя е имала статут на държавен служител.

От заключението на вещното лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че за периода от 01.10.2016г. до 30.09.2019г. К. М. М. е положила общо 1824 часа нощен труд. Положеният нощен труд в размер на 1824 ч., не е бил преизчислен от въззивника с коефициент 1.143 за превръщането му в дневен труд. Съобразно експертизата, за положения от него нощният труд, приравнен в дневен с коефициент 1,143 е изчислен на 2084.83ч. или със закръгление 2084 часа, като се дължи допълнително от ГД „ГП“ брутно възнаграждение в общ размер на 1815.12 лева за разликата от 260 часа дневен извънреден труд. Обезщетението за забава върху главницата от 1815.12лв. за периода до 10.10.2019г. е в размер на 239.20лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

В обхвата на така посочените въззивни предели, настоящият съдебен състав на ВОС намира решението за валидно и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно чл. 269, ал.1, изр. второ от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до начина на изчисляването на положените часове труд – дължи ли се превръщане на часовете, положен нощен труд в дневен, съответно дължи ли се заплащане на извънреден труд за така преобразуваните часове труд.

Не се спори, че страните са обвързани от служебно правоотношение по ЗМВР в спорния период, доколкото М. е държавен служител в ГД „ГП“. Приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения е ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл по аргумент от чл. 142, ал. 2 ЗМВР.

С оглед характера на заеманата длъжност през процесния период М. е полагала труд през нощта (22.00 – 06.00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно, за което обстоятелство също липсва спор между страните.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Сред предвидените в същия закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд – чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР регламентира, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период - за служителите, работещи на смени – чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР., а извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение-чл. 187, ал. 6 от ЗМВР.

Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. За периода от 19.08.2014 г. до 01.04.2015 г. е действала Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. (ДВ, бр. 69 от 19.08.2014 г., в сила от 19.08.2014г, отм., бр. 40 от 2.06.2015 г., в сила от 1.04.2015 г.). От 01.04.2015г. до 29.07.2016г. е действала Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г., която е била отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 5450/2016 г., обнародвано в ДВ бр. 59 от 29.07.2016 г. От 02.08.2016г. до отм. ДВ бр. 3/10.01.2020, в сила от 14.01.2020, но действала в исковия период е Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. (обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г.). Текстовете на чл. 3, ал. 3 и в трите наредби са

идентични, като гласят, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Съобразно чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. (ДВ, бр.69 от 19.08.2014 г., отм. ДВ, бр.40 от 2.06.2015 г., в сила от 1.04.2015 г.). при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. В следващите две Наредби № 8121з-592/25.05.2015 г и № 8121з-776/29.07.2016г, последната приложима към процесния период 01.10.2016г. до 30.09.2019 г., липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен. Доколкото в последните две наредби е посочено, че отново се касае за сумарно отчитане на работното време, но не е посочен алгоритъм за преизчисляване, е налице празнота и следва да се приложи субсидиарно чл. 9 ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, която гласи, че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, или коефициент 1,143. В противен случай би се поставил държавния служител в МВР в неравносложно положение спрямо работниците по трудови правоотношения, чиито правоотношения се регулират от КТ. Взема предвид още, че в исковия период липсват погасени по давност вземания на Х..

По изложените съображения исковата претенция за заплащане на извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание. От събраните по делото доказателства се установи, че ищцата, за периода от 01.10.2016 г. до 30.09.2019г., е положила 1824 часа нощен труд, който преизчислен с коефициент 1.143 за превръщането му в дневен труд, възлиза общо на 2084 часа, като дължимото възнаграждение съобразно ССЧЕ, явяващо се разлика с вече заплатеното е в размер на 260 часа и възлиза на сумата от **1815.12лв.** Обезщетението за забава върху главницата от 1815.12лв. за периода до 10.10.2019г. е в размер на **239.20лв.**

Предявеният иск е основателен.

Поради съвпадане на изводите на ВОС с тези в първоинстанционното решение , последното следва да бъде потвърдено, включително в частта за разноските.

При този изход на спора, не се следват разноски в полза на въззивника. Той следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата разноски за въззивната инстанция, на осн. Чл. 78, ал. 1 от ГПК. Представени са доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 480.00лв. с ДДС, но насрещната страна е възразила за прекомерност. Действително, фактическата и правна сложност на спора е ниска. Следва да бъде намалено, на осн. Чл. 78, ал. 5 от ГПК адвокатското възнаграждение до размера на сумата от **448.56лв.**, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, **с начислено ДДС.**

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3710/05.08.2020г. по гр.д. № 16396/2019г. на 33-ти състав на ВРС, с което Главна дирекция „Гранична полиция“, представлявана от гл.комисар С.К., с адрес гр. София, бул. „Хр.Колумб“, № 1, е осъдена да заплати на К. М. М. ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, кв.Галата, ул."Кап.1-ви ранг Георги Купов"№56, на осн. чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР сумата от **1815,12лв.**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 260,00часа за периода от 14.10.2016г. до 30.09.2019г., ведно със законната лихва върху сумата , считано от

датата на депозиране на исковата молба в съда – 11.10.2019 г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от **239,20лв.**, представляваща сбор от дължимата върху всяко неплатено допълнително възнаграждение за положен в периода от 14.10.2016г. до 30.09.2019г. извънреден труд мораторна лихва за периода, считано от 01.01.2017г. до 11.10.2019 г., сумата от **400,00лв.**, представляваща направени по делото разноси за адв.възнаграждение, и на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, както и в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС, сумата от **292,60лв.**, представляваща сбор от дължимата държавна такса и възнаграждение за вещо лице на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“, представлявана от гл.комисар С.К., с адрес гр. София, бул. „Хр.Колумб“, № 1, да заплати на К. М. М. ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, кв.Галата, ул."Кап.1-ви ранг Георги Купов"№56, разноси за въззивната инстанция, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на **448.56лв. с ДДС**, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, предвид разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 1 от ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ на съдия Деспина Георгиева

За да бъде уважен иск за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение на служител за положен от него извънреден труд, следва да бъде установено, че ищецът е бил на служба за посочения период и че **действително е положил труд, който се счита за извънреден** и че същият не му е бил заплатен.

По първата предпоставка няма спор и от доказателствата по делото се установи, че през процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение, заемайки посочената длъжност, като е работил на 12/ 24-часови смени.

Твърденията на ищеца са, че при даване на 12/ 24-часови смени фактически е полагал труд над нормативно установената продължителност на служебното време, който не бил компенсиран. Затова **спорният въпрос е правен**. Същият се концентрира върху това доколко положените от ищеца часове нощен труд надвишават нормативно определените такива, поради което следва да бъдат преизчислени в часове дневен такъв чрез умножаване с коефициент 1,143, т.е. следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден труд, респ. да се начисли и заплати като такъв с допълнително възнаграждение, на осн.чл.178 ал.1 т.3 ЗМВР.

Затова в тежест на ищеца е установяването на положения труд извън нормативно определеното служебно време, а за ответната страна - че ищецът е бил компенсиран с дължимата почивка, респ.с допълнително възнаграждение.

За процесния период са приложими нормите на **ЗМВР** /обн.ДВ бр.53/27.06.2014г, посл. изм. бр.26/ 28.03.2017/.

Действащият ЗМВР в чл.142 ал.1 урежда две категории служители в МВР– държавни служители, чийто статус се урежда със ЗМВР, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статус се урежда от КТ и ЗМВР. В рамките на действащия закон за две години статусът на служителите в МВР е бил променян два пъти:

С **§36** от ЗИД ЗМВР (обн.ДВ бр.14/20.02.2015/ разпоредбата на чл.142 ал.1 ЗМВР е изменена и са обособени вече три категории служители:

т.1 държавни служители–полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

т.2 държавни служители и

т.3 лица, работещи по трудово правоотношение.

Съгл.**§86** от същия изменителен закон, разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 ЗМВР се прилагат за държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г.

Независимо от извеждането в две отделни категории полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението от една страна, и държавните служители от друга, законодателят продължава да придава на държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР статуса, с който се ползват държавните служители по ЗМВР.

Въз основа на горното следва, че ищецът попада в категорията субекти по служебно правоотношение, за които са приложими изключително нормите на ЗМВР.

Нормата на чл.187 ал.1 ЗМВР визира, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8-часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. В ал.3 /в редакцията от 14.10.2016/ е посочено, че „работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение. Поради спецификата на дейността в Медицинския институт на МВР може да се определя и 6-часова смяна. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. От това следва, че трудът с 8-часова продължителност, полаган от работещите на смени държавни служители, в интервала от 22.00 до 6.00 часа, се явява нощен.

Нормата на чл.187 ЗМВР е специална спрямо общите правила, установени с КТ, а хипотезата на ал.3 в редакцията ѝ от 2016г - и по-нова, което изключва прилагането на по-стария общ закон, а още повече на по-ниски по ранг нормативни разпоредби, съдържащи се в наредби, правилници и пр. Казано с други думи, специалният закон въвежда еднаква продължителност на работното време на служителите в МВР през деня и през нощта – по 8 часа в сравнение с работното време за работниците и служителите по трудови правоотношения, установени по КТ. В последния, съгл.чл.140 ал.1, е предвидено, че нормалната продължителност на седмичното работно време при 5-дневна работна седмица, през нощта е 35 часа. Това различие се обуславя от функциите, вменени с чл.2 ал.1 ЗМВР на служителите от МВР-за защита на правата и свободите на гражданите, против действието

на престъпността, защита на националната сигурност, опазването на общественият ред и пожарна безопасност и защита на населението, напълно кореспондираща с нормата по чл.105 ал.2 от Конституцията овластяваща изпълнителната власт да осигурява обществения ред и националната сигурност на гражданите и Държавата.

На следващо място. Необходимо е да се прави **разграничение между нощен и извънреден труд.**

Както се посочи по-горе, **нощен** е трудът, полаган през нощта между 22.00 и 6.00ч.

Извънреден е трудът, **реално** положен от служителя по разпореждане или без такова, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада **извън** установеното за служителя работно време по график. Нормата на чл.187 ал.7 /в редакцията ѝ от 2015г/ лимитира извънредния труд, който не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на ал.5 и ал.6 указват как следва да бъде възмезден положеният от служителя извънреден труд. Или, **законодателят е направил ясно разграничение между извънреден и нощен труд.**

Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за **нощен труд** е регламентирано в чл.179 ал.1 ЗМВР. В ал.2 на същия член е посочено, че размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със Заповед на Министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за **извънреден труд** е определено още в самия закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187 ал.6 ЗМВР/. Следователно, допълнителните възнаграждения за двата вида труд се изплащат по различен ред и размерът им е регламентиран в различни нормативни актове.

В нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР изрично е предвидена делегация на М-ра на вътрешните работи да определи реда за разпределянето на работното време, за неговото отчитане и за компенсирането на работата на държавните служители извън установеното редовно работно време /така в Решение № 55/7.04.2015г по гр.д.№ 5169/2014г на ВКС-III ГО/.

На осн.чл.187 ал.9 ЗМВР са приети **Наредба № 8121з-592/25.05.2015г** за реда за организацията и разпределянето на работното време, режима на дежурство, време за отдих и почивките на държавните служители в МВР,отм. с Решение № 8585/11.07.2016г на ВАС по адм.д. № 5450/2016г /обн.ДВ 59/29.07.2016г/, и **Наредба № 8121з-776/29.07.2016г** за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители в МВР /обн.ДВ 60/02.08.2016г, в сила от 2.08.2016г/. В чл.3 ал.3 и на двете е указано, че служителите в МВР е възможно да полагат труд през нощта между 22.00ч до 6.00ч, като работните часове не следва да надвишат средно 8-часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл.187 ал.3 ЗМВР.

Положеният нощен труд се остойността в съответствие със **Заповед № 8121з-791/28.10.2014г** на Министъра на вътрешните работи, в която в т.1 е посочено, че за всеки отработен нощен час или част от него, на служителите се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 0,25лв. В т.5 от същата заповед е посочено, че допълнителните възнаграждения по т.1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протокол–приложение № 5 към чл.32 ал.1 и чл.33 от Наредбата № 8121з-407/11.08.2014г.

Или, ако положеният нощен труд е бил в рамките на установеното работно време от 8 часа, то той не се явява извънреден и затова се заплаща като нощен по определената в Заповедта на Министъра на вътрешните работи тарифна ставка.

В обобщение следва, че липсва нормативна празнота, която да налага субсидиарното приложение на КТ, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на **чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата**, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд /НСОРЗ/ с коефициент 1,143. **Нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР, тъй като според по-новия и специален закон, какъвто се явява ЗМВР, нормалната продължителност на дневното и нощното работно време е еднаква – по 8 часа.**

В допълнение може да се посочи и това, че коефициентът 1,143 е определен в **Писмо изх.№ 94-НН-198/29.08.2011г на МТСП**, което се явява задължително предписание за всички работодатели по **трудови** правоотношения. Същото е издадено в качеството му на орган, осъществяващ контрола по спазването на трудовото законодателство „когато нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа /чл.136 ал.3 КТ/ и нормалната продължителност на нощното работно време е 7 часа /чл.140 ал.1 КТ/, съотношението е 8ч/7ч, т.е. коефициентът за превръщане на нощните часове в дневни е равен на 1,143. Целта на този коефициент е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че когато той работи 7 часа през нощта, да получава трудово възнаграждение като за 8 часа. Следователно, превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ, е установено с цел увеличаване заплащането на нощния труд /за да не бъде ошетен работникът, работил през нощта и да получи по-малко ТВ от този, който е работил през деня/, а не е с цел заплащане на извънреден труд по смисъла на чл.143 ал.1 КТ. Да се мисли противното /като се преизчисляват часовете нощен труд с коефициент 1,143 и получените допълнителни часове да се заплащат като извънреден труд/ би довело до поставяне в по-неблагоприятно положение работещите по трудови правоотношения спрямо служителите по служебни правоотношения, регламентирани от ЗМВР, които два вида правоотношения са установени в закона, както се посочи по-горе.

По отношение на конкретния случай следва да се приеме, че ищецът през процесния период е работил на смени по утвърдени графици за дежурства. Отработеното време се отчита в часове, което се сравнява с нормата за съответния месец, получена при умножаването на броя на работните дни за месеца по 8. Когато отработените часове не превишават месечната норма, на ищеца се заплаща само допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0,25лв за всеки час нощен труд. Само в случай, че е отработил в повече от нормата, тогава часовете в повече следва да бъдат компенсирани с възнаграждение за извънреден труд.

От приетото заключение по ССчЕ се установява, че на ищеца са били заплатени всичките часове нощен труд, остойностени по съответната тарифна ставка. **Не се установява ищецът да е полагал часове труд над установената норма за процесния период.**

Следва да се посочи и това, че още в обстоятелствената част на исковата си молба ищецът не твърди да е полагал извънреден труд над установения в ЗМВР норматив, а претендира само преизчисляване на положения от него нощен труд, попадащ в рамките на 12/24-часовите дежурства по график.

Изложеното дотук налага **извода за неоснователност** на претенцията, **тъй като не се установи да е работил реално извън установеното за него работно време по график**, т.е. да е полагал труд над установения норматив, който извънреден труд също е лимитиран, съгл.чл.189 ал.7 ЗМВР, и не би могъл да надвишава 70 часа за тримесечен период и 280 часа годишно.

Поради изложеното претенцията се явява неоснователна.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____